

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. O.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 lipca 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. O. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 4 maja 2014 roku do 13 maja 2014 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył w bliżej nieustalonej miejscowości i pomógł do ukrycia w miejscowości J., powiat m., województwo (...) samochód marki Ford Fiesta o nr VIN (...) o wartości 7.000 Euro wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego -

kradzieży na terenie Niemiec na szkodę J. M., przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w okresie od 30 lipca 2013 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał przerobienia oznaczenia samochodu marki Toyota Yaris w ten sposób, że wyciął w płycie podłogowej fragment blachy zawierającej oryginalny nr VIN i wspawał fragment blachy z numerem VIN (...), przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
3. w okresie od 14 stycznia 2014 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał przerobienia znaków identyfikacyjnych samochodu marki Mazda 3 w ten sposób, że wyciął w płycie podłogowej fragment blachy zawierającej oryginalny nr VIN i wspawał fragment blachy z numerem (...), przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
4. w okresie od 3 października 2013 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał usunięcia oznaczenia pojazdu marki Toyota Corolla Verso nr VIN (...), poprzez wycięcie blachy z numerem VIN, który następnie częściowo zeszlifował, tj. o czyn z art. 306 k.k.;
5. w okresie od 29 kwietnia 2014 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K. powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył samochód marki Honda Civic o nr VIN (...), wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego,

tj. kradzieży na terenie Niemiec na szkodę D. L. K., a następnie usunął oznaczenie nr VIN wycinając fragment z karoserii, a także zeszlifował numery silnika (...), przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

6. w okresie od 12 lutego 2014 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył samochód marki Honda Civic o nr VIN (...) o wartości 15.000 Euro, wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego, tj. kradzieży na terenie Niemiec na szkodę H. Z., a następnie usunął oznaczenie nr VIN wycinając fragment z karoserii, przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
7. w okresie od bliżej nieustalonego czasu 2013 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości Janów oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu usunął oznakowania z silników:
 1. trzech marki Honda, jednego silnika Mazda, jednego silnika Subaru oraz jednego silnika Mitsubishi brak bliższych danych, co do oryginalnych numerów.
 2. silnika marki Toyota nr (...) pochodzącego z samochodu nr VIN (...), utraconego w dniu 10 lutego 2014 roku na terenie Niemiec.
 3. silnika marki Honda o nr (...). utraconego na terenie Niemiec w dniu 3 marca 2014 roku,
 4. silnika marki Honda o nr (...) utraconego na terenie Niemiec w dniu 13 lutego 2014 roku.

5. silnika marki Honda o nr (...) pochodzącego z samochodu o nr (...) utraconego w dniu 9 grudnia 2013 roku na terenie Niemiec,
6. silnika marki Honda o nr (...) pochodzącego z samochodu o nr VIN (...), utraconego w dniu 4 czerwca 2013 roku na terenie Niemiec.
7. silnika marki Honda o nr (...) pochodzącego z samochodu o nr (...). utraconego w dniu 30 października 2013 roku na terenie Niemiec,
8. silnika marki Mazda nr (...) pochodzącego z samochodu nr VIN (...),
9. silnika marki Honda nr (...) pochodzącego z samochodu o nr VIN (...)

przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

10. w okresie od października 2012 roku do 13 maja 2014 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył w bliżej nieustalonej miejscowości i pomógł do ukrycia w miejscowości Janów oraz K., powiat m., województwo mazowieckie, wiedząc iż przedmioty te pochodzą z czynów zabronionych:

11. silnik marki Mazda (...) pochodzący z samochodu o nr VIN (...),
12. silnik marki Mazda (...) oraz komputer samochodowy (...), pochodzący z samochodu o nr VIN (...), utraconego na terenie Austrii w dniach 14-15 października 2012 roku,
13. silnik Marki Mazda o nr (...), sterownik Mazda (...), kierownica Mazda z poduszką (...), pochodzące z samochodu o nr VIN (...), utraconego w dniach 12 -14 października 2012 roku na terenie Austrii.

14. sterownik od samochodu marki Mazda (...) oraz poduszkę od pojazdu marki Mazda (...) pochodzące z samochodu nr VIN (...), utraconego w dniu 19 października 2013 roku na terenie Niemiec, przy czym czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia kary, co

najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w M. (...), sygn. akt II K (...) oskarżonego P. O. uznał za winnego popełnienia czynu z punktów: I i VIII aktu oskarżenia oraz w ramach punktu V aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 29 kwietnia 2014 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył samochód marki Honda Civic o nr VIN (...), wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego - kradzieży na terenie Niemiec na szkodę D. L. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a także w ramach czynu z punktu VI aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 12 lutego 2014 roku do 13 maja 2014 roku w miejscowości J. oraz K., powiat m., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami nabył samochód marki Honda Civic o nr V1N (...) o wartości 15.000 Euro, wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego - kradzieży na terenie Niemiec na szkodę H. Z.. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, z których każdy wyczerpuje znamiona występkę z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.. i za każdy z tych czynów skazał go i uznając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu tego przepisu obowiązującego przed nowelizacją Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. 2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył za nie jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Oskarżonego P. O. uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach II, III, IV oraz VII aktu oskarżenia.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżyciela publicznego Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...) utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił rażącą obrazę przepisów prawa mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierzetelnej i należytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy orzeczenia wydanego z obrazą prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 122 § 1 k.w. oraz przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt. k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., która to obraza doprowadziła do niesłusznego przypisania Pawłowi O. sprawstwa czynów z pkt. V i VIII aktu oskarżenia w pkt. I części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w M. o sygn. II K (...), albowiem w opisie zarzuconych i przypisanych występków paserstwa brak, było koniecznego znamienia wartości rzeczy, a tzw. „przepołowiony” charakter czynu zabronionego opisanego w typie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. wymagał ustalenia i wskazania takiej wartości,
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierzetelnej i należytej kontroli odwoławczej zarzutu II apelacji obrońcy oskarżonego wskazującej na istotną obrazę art. art. 4 k.p.k.; art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. związaną z oceną dowodów i czynionymi ustaleniami faktycznym, które uchybienia doprowadziły do skazania P. O.,

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł w zakresie czynu z pkt. V i VIII aktu oskarżenia objętych wyrokiem Sądu Rejonowego w M. w pkt. I w ramach ciągu przestępstw o uniewinnienie P. O. od ich popełnienia.

W pozostałym zakresie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Nadto skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Prokurator Rejonowy w M. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Należy krytycznie odnieść się do tego, że złożona w przedmiotowej sprawie kasacja zmierzała w istocie do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd I instancji i zaakceptowanej przez sąd odwoławczy w toku dokonanej kontroli apelacyjnej, oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Sformułowane zarzuty stanowią powielenie argumentacji przedstawionej w apelacji (zarzut I i II apelacji). W rezultacie autor kasacji stara się wymóc na Sądzie Najwyższym ponowną ocenę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy zaakceptowanych następnie w toku kontroli odwoławczej. Skarżący zupełnie przy tym pomija, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest „trzecią” instancją odwoławczą, która służy kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych w pierwszej i drugiej instancji orzeczeń. Istota samej kasacji i możliwość jej wniesienia „tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”, wskazuje, że w postępowaniu tym niedopuszczalne jest dokonywanie ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu sformułowanego w pkt I kasacji, w którym skarżący zarzuca nierzetelną kontrolę odwoławczą w zakresie rozpoznania zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 122 § 1 k.w. wyrażającą się w błędnym przypisaniu

oskarżonemu sprawstwa czynów z pkt V i VIII aktu oskarżenia wskazać należy, że skarżący stoi na stanowisku, że brak w opisie czynu z art. 291 § 1 k.k. określenia wartości mienia skutkować winien przyjęciem, że wartość ta jest najniższa z możliwych i tym samym czyn stanowi wykroczenie. Wbrew tym twierdzeniom, Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu i szczegółowo wyjaśnił motywy, dla których nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji. I tak, Sąd odwoławczy przyznał, że Sąd meriti winien określić w wyroku wartość mienia, którego dotyczy przestępstwo paserstwa. Brak wskazania stosownej kwoty w wyroku nie może jednak prowadzić i to w sposób automatyczny do przyjęcia, że w sprawie mamy do czynienia nie z przestępstwem, ale z wykroczeniem. O wartości rzeczy przesądzą bowiem, poza wskazaniem w wyroku, ustalenia faktyczne oraz obiektywne okoliczności odnoszące się do samej rzeczy. Jak słusznie wywodzi prokurator w odpowiedzi na kasację, w sprawie niniejszej wartość mienia, o którym mowa w pkt V i VIII aktu oskarżenia została ustalona i nie była to bynajmniej wartość na granicy stanowiącej o przestępstwie i wykroczeniu. Jak wynika z informacji zawartych na k. 114 akt sprawy wartość pojazdu opisanego w pkt V aktu oskarżenia wynosiła 17000 euro, natomiast wartość części opisanych w pkt VIII aktu oskarżenia, z uwagi na ich pochodzenie i wiek, także przekraczała i to w sposób znaczący kwotę 552,50 zł.

Nie można także doszukać się naruszenia przepisów prawa procesowego, o których mowa w zarzucie 2 skargi nadzwyczajnej, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., które to uchybienie miało polegać na nierozważeniu nierzetelnej i należytej kontroli odwoławczej zarzutu II apelacji obrońcy oskarżonego wskazującą na istotną obrazę art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., w zakresie w jakim

kwestionowano poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania świadków T. K., W. S. i M. Ś.. Kwestie te były przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu meriti, natomiast Sąd Okręgowy podzielił te zapatrywania odsyłając do treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego. Jak słusznie zauważono, ocenę Sądu *a quo*, Sąd odwoławczy w pełni zaaprobował, dlatego też uznał, że nie ma potrzeby dokonywania jej ponownej oceny w uzasadnieniu i powielania tych samych argumentów.

Lektura uzasadnień prowadzi nadto do wniosku, że oba Sądy miały na względzie wszystkie ujawnione w sprawie dowody, w tym wyjaśnienia skazanego P. O. oraz zeznania świadków, zaś z faktu, iż określonym dowodom Sądy nadały walor wiarygodności, innym zaś nie, nie sposób czynić zarzutu obrazy prawa. W przedmiotowej sprawie, nie można skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu.

Reasumując zgodzić się należy z oceną prokuratora wyrażoną w odpowiedzi na kasację, iż podniesione przez obrońcę zarzuty tylko pozornie odpowiadają wymogom przewidzianym w art. 523 § 1 k.p.k., gdyż ich treść oraz motywacyjna część skargi nie pozostawiają wątpliwości, że intencją obrońcy było doprowadzenie do przeprowadzenia w toku postępowania kasacyjnego kolejnej kontroli w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Z tych powodów nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.